Valentinina svatební noc.

Napsal
OCTAVE ROLLIN.

Přeložil
OLDŘICH SMUTNÝ.

- ZAPOVĚZENÉ -
OVOCE SV. 15.

V PRAZE.
NAKLADATEL :: :: RUDOLF STORCH :: :: KNIHKUPEC
V KARLÍNĚ.

Vytiskla Společná tiskárna Venta a spol. v Praze-I. 749.

Valentinina svatební noc.

I.

Sňatek Valentinin.

Bylo osm hodin večer v sychravé podzimní noci říjnové, ale chrám sv. Madeleiny byl jasně ozářen.

Nepřehledné zástupy lidstva tísnily se u vchodu, aby spatřily novomanžele.

Ačkoliv hodina k církevnímu sňatku určená, již dávno odbila, přece se nehýbaly zástupy s místa. Byla to skutečná událosť v této čtvrti, že došlo k sňatku tak nerovnému, a proto chtělo obyvatelstvo této části vlastníma očima spatřiti, zdali ještě v poslední chvíli se sňatek, o němž kolovaly pověsti tak dobrodružné, nerozbije.

Vdávala se totiž Valentina Poiriersova, dcera zcela chudého čalouníka s panem Charveyem, skutečným boháčem, jehož palác stál na Avenue d' Opera, a jehož roční renta šla do set tisíců.

A tento Nabob, který pocházel kromě toho ze staré rodiny baronské, který mohl voliti, ač nebyl už mlád, mezi prvními rodinami pařížskými, ten boháč, který měl

více příjmů než sto takových chudých řemeslníků a dělníků, tady se tísnících dohromady, béře si za ženu Valentinu, dceru prachudičkého čalouníka, který pracuje za tři, čtyři franky denně ve velkoskladu nábytku, jehož žena se živí posluhou v hostinci, kde umývá nádobí a vyplakuje sklenice.

A co více, tato v bídě vyrostlá Valentina vzpírá se vzíti si tohoto milionáře!

Něco skutečně neslýchaného!

Každá z těchto žen, hrající si na poctivou, poněvadž jí k záletům schází čas, stala by se od hodiny jeho milenkou! Opustila by muže a dítě a sdílela by s ním lesk jeho salonů! —

Ale pan Charvey, čili pan de Charvey, jak demokratický zástup se zálibou si opakoval, nabízel Valentině ještě více, než aby byla jeho milenkou: nabídl jí svou ruku!

A Valentina ji zamítla!

To přece je do opravdy trestuhodné!

Ať zamítá štěstí jí nabízené! To je její věc, chce-li tříti do smrti bídu, chce-li se státi vzdor své kráse ženou dělníka nebo milenkou studenta, nebo malíře! Ale má zde rodiče, kterým by připravila bezstarostné stáří! Má bratra — kterému by umožnila studie!

Ale Valentina je bezcitná! Tak soudily aspoň sousedky. —

A pan Charvey není přec ošklivý! Adonis není, — to je pravda! Ale potřebuje milionář být krásným, duchaplným, intelligentním? To ať ponechá klidně těm ostatním chudákům . . .

Co si ostatně taková holka — dcera chuďasa — může vybírati! —

Ale Valentina konečně povolila.

Bylo to až nedůstojné pana Charveye, milionáře, jak prosil Valentinu, aby se stala jeho chotí!

Účinkoval na rodiče, kterým se točila hlava z toho všeho, jak z vyhlídky na nenadálé bohatství, tak i z nevysvětlitelného odporu dceřina.

Sousedky tvrdily, že by se Valentina byla sama nabídla panu Charveyovi, kdyby byl méně prosil. Ale on nebyl dle všeho diplomat a naléhal stále na dceru i na rodiče. —

A Valentina vzdorovala stále, k nesmírnému zděšení celého okolí, které ji všeobecně odsuzovalo, až jednoho dne, opět k nemalému překvapení sousedů, kteří už se těšili, že milionářkou nebude, dala své svolení.

Jako se známí horšili dříve, že nepovolovala, tak se zase horšili teď, že povolila. Nepřáli jí jednoduše tohoto sňatku. —

Proč Valentina svolila najednou k sňatku, bylo všem takovou záhadou, jako proč dříve odpírala.

V prvé řadě samotným rodičům.

Otec Poiriers i jeho žena stáli úplně pod vlivem své dcery. Neměli tolik síly a odvahy, aby ji donutili k sňatku.

Viděli netušenou žádostivosť pana Charveye, nechápali její příčinu, neanalysovali také pohnutky své dcery, jejich smysl byla obrácena pouze k ohromnému bohatství, jehož by se dostalo jejich dceři, a z něhož i jim by spadl řádný podíl. Otec Poiriers viděl se už v budoucnosti, jak nemusí pracovat ve skladě, nýbrž jak ráno si zajde ku Seině za město a hodí do řeky udici — zatím co bude na břehu čísti »Poste«. Matka měla jediným cílem života, dáti syna Karla na studie a koupiti si novou garnituru. Výše nesahaly touhy těchto dobrých, jednoduchých lidí. Nechápali, jaké pohodlí přináší bohatství, a snad by také nebyli dovedli popřáti si více, než co jsme právě uvedli.

Byli to lidé, kteří milovali svou dceru nade vše, a nejen to, podléhali jí duševně, neboť Valentina byla nejen

intelligentní, ale také energická, a řídila celou domácnosť i výchovu svého bratra.

Pan Charvey poznal Valentinu v modním obchodě, kde byla pokladnicí a kde naň učinila hned při prvém setkání dojem hluboký.

Dojem ten stupňoval se v opravdovou lásku, a ta opět v šílenou zrovna touhu po Valentině.

Pan Charvey nebyl světák. Horizont jeho ducha nebyl rozsáhlý, nedostatek ten však vyrovnávala dobrota srdce a jemné cítění.

Jeho nedostatkem byla sporá zásoba slov. Nebyl řečníkem, neznal hladkých, blýsknavých frásí, které tak snadno popletou ženám hlavu. Myslil, že každý vidí do jeho srdce, a že stačí jediná věta, aby mu bylo porozuměno. —

Tím se stal pan Charvey nepřístupným, ano, nevlídným, a poněvadž i zevnějšek jeho nebyl vábný, nečinil valného dojmu na ženy, kdyby ovšem se kolem jeho hlavy rozprostíral neviditelný nimbus jeho milionů.

Ucházení se Charveyovo přijímala Valentina chladně, ano s odporem. Tato podivuhodná žena necenila ničím miliony Charveyovy a odmítala je i s jejich majitelem tak chladně, jakoby byla měla před sebou obyčejného muže z nejnižších vrstev lidu . . . .

Ale co bylo příčinou tohoto chování se?

Nikdo nemohl říci ani slova podezřelého o ctnosti Valentinině.

Ačkoliv jí bylo už devatenáct roků, věk tedy, ve kterém pařížská děvčata okusila napořád zapovězené ovoce lásky, nevěděl nikdo, ani v závodě, ani v okolí bytu Poiriersových o nejmenším spádu milostném Valentiny.

Přesně o sedmé hodině ranní byla v obchodě, ve kterém byly zaměstnány skoro samé dámy, až na starého, mrzutého účetního, který celý den nevyšel ze svého přístěnku. Nebylo tu tedy ani chefa, který by svedl hezkou pokladní, ani příručí, kteří by s ní zaplétali milostné styky . . . .

Valentina obědvala v závodě a přišla domů až večer. Jedinou její zábavou bylo učení se angličině, k vůli němuž navštěvovala starší dámu, učitelku Miss Thompsonovou. Valentina věděla, že znalostí angličiny získá si záhy zlepšení služného, a proto již po několik měsíců navštěvovala večer anglickou svou učitelku.

Kromě této zábavy, povahy naprosto praktické, nechodila Valentina nikam. I v neděli byla doma, vyřizujíc anglické úkoly a šijíc si toilettu.

Nikdo v závodě neviděl psáti Valentinu dopis.

Bylo-li v obchodě prázdno a kassa v pořádku, vzala si VaVlentina do ruky anglickou knihu a slabikovala v ní, nebo si vyšívala bluzu. To bylo vše.

A okolí její znalo tak dobře její pořádek, že se stala ve směru tom zrovna příslovečnou.

Kde vězela tedy záhada jejího chování?

Pověst o tom, že se o ni uchází milionář, rozšířila se záhy v modním závodě. Nikdo nepochopoval, proč jej Valentina zamítla, ale všichni měli před ní respekt. Nikoliv proto, že zamítla miliony jí nabízené, ale proto, že spočinulo na ní oko muže tak těžkého, jak Američané říkají.

Rodiče, sousedé, personál závodu ptali se jí často, proč zamítá nabídku Charveyovu, když přece, jak známo, nemá milence.

Valentina pokrčila rameny a odpověděla krátkou, ale rozhodnou větou, zrovna frásí, ze kterého nebylo lze poznati příčinu.

»Bohatství není vše!« pravila chladně a zabývala se dále svojí prací, dávajíc na jevo, že si dalšího hovoru nepřeje. —

A najednou!

Nejvíce byl překvapen jejím rozhodnutím pan Charvey, který navštívil jednoho večera rodinu Poiriersovu, vlastně pouze z nutnosti, aby uzřel dívku, která ovládala celou jeho duši a netušil, že dnes se rozhodne o jeho celém životě.

Přišel k nim a vyndal z kapes různé lahůdky a konservy, jako obyčejně činíval. Políbil Valentině ruku a usedl si do polštářového křesla vedle starého Poiriersa, který chtěje napraviti zamlklosť své dcery, vypravoval o věcech, které ho sice velmi zajímaly, ale pro pana Charveye byly zcela malichernými.

A když povečeřeli a tatík Poiriers si žapálil svou dýmku, pravila Valentina klidně k Charveyovi:

»Mohla bych mluviti s vámi o samotě, pane?«

A v malé chvíli seděli spolu v malém pokojíku Valentinině.

Charvey, muž v plném věku mužném, byl skutečně nervosní z očekávání toho, co mu Valentina sdělí.

Seděli tu malou chvíli mlčky.

»Pane Charvey,« počala konečně Valentina klidným hlasem, »prokázal jste mi před nějakou dobou čest, že jste požádal za mou ruku. Musela jsem ji zamítnout, poněvadž nepatřím k ženám, které se ženou za leskem zlata. Bylo vždy mým ideálem, státi se ženou muže milovaného, zbožňovaného, který by svou duší splynul se mnou. — Abych vás milovala, k tomu mne nikdo nutiti nemůže a já sebe tím méně. Myslím, že mně to nemáte za zlé.«

Pan Charvey pokynul pouze mlčky hlavou . . . .

»Nuže, pane Charvey, každý člověk může dojíti k jiným názorům. I já k nim došla. Změnila jsem po zralém uvážení své zásady, a stojíte-li dosud na svém návrhu, jsem ochotna státi se vaší ženou.«

»Drahá Valentino!« zvolal Charvey v rozčilení a povstal, chtěje se chopiti její ruky.

»Počkejte, pane Charvey,« pravila klidně Valentina, »nejsem dosud hotova. Mám podmínky, které musíte splniti, mám-li svoliti k sňatku.«

»Mluvte, drahá Valentino,« zvolal Charvey rychle.

»Vím, že je to neskromné ode mne,« pokračovala, »ode mne, chudého děvčete, vůči vám, boháči. Ale netoužila jsem nikdy po vašich milionech, to víte dobře. Nestojí tu proti sobě boháč a děvče z lidu, nýbrž muž a žena. — Vcházejí v závazek pro celý život a tu musí jednati oba opatrně. Vy mi dáváte své jméno a bohatství, já vám ale svoje mládí, svoji nevinnosť, svoje sny a tužby. Snad je vám to ničím, mně ale vším. Proto kladu tyto podmínky: zaopatření mých rodičů, mého bratra, darování obnosu, kterým bych mohla si zabezpečiti jednou výdělek, kdyby manželství naše se zrušilo, a konečně podmínka hlavní: ponecháte mi v manželství úplnou volnosť jednání . . . . Rozumíte, pane? Úplnou volnosť jednání!«

Charvey, jak se rozumí, souhlasil s podmínkami těmi.

Trochu ho zarážela podmínka poslední, ale podvolil se jí ochotně, jsa přesvědčen, že Valentina je děvče naprosto počestné, a že nechce být pouze omezována ve svém konání proto, aby nebyla vázána na j e h o společnosť, která je cizí jejímu stavu.

Malou chvíli po té vyšli z Valentininy ložnice a ona pravila klidně, bez nejmenšího vzrušení rodičům:

»Právě jsme se zasnoubili . . . .«

Oba se dali do pláče, ale Valentina přerušila tento výbuch radosti:

»Kdy si přejete sňatek, pane Charvey? Jsem upřímna a pravím bez obalu: čím dříve, tím mně bude milejší.«

Rozumí se samo sebou, že i pan Charvey souhlasil s tímto rozhodnutím a sňatek ustanoven na čtyry týdny.

Během té doby rozvinul pan Charvey horečnou činnosť. —

Dal znovu zříditi prvé patro na boulevardu St. Germain. —

Musel tak učiniti úplně dle svého vkusu, neboť Valentina odpírala důsledně jakoukoli radu neb přání v tom směru.

Veškeré komnaty zařízeny byly s přepychem, který dodavatele až zarážel.

Pouze to si Valentina vyžádala, aby ložnice její byla oddělena od ostatních komnat a měla dvéře přímo na chodbu. Ložnice byla zároveň boudoirem a dýchala útulností a komfortem.

A tak nadešel konečně onen den, který měl spojiti definitivně Valentinu s panem Charveyem.

On i rodiče jeho nevěsty obávali se do poslední chvíle, že sňatek bude nemožným, že Valentina z nějaké nevysvětlitelné kaprice zruší svoje slovo.

Ale nestalo se tak.

Valentina i na mairii i před oltářem pronesla jasně a zřetelně svoje »ano« a stala se chotí pana Charveye.

Bylo půl deváté, když oděná v bílý, hedbávný šat, opřená o rámě svého chotě, uchvacující svou bělostnou, mramorovou krásou vycházela z chrámu sv. Madeleiny a vstupovala do kočáru.

Zástupy zvědavců ztichly a mimoděk ustoupily.

Nebyla to více Valentina, chudá dcera čalouníka Poiriersa, zřízenka modního závodu, byla to paní Charveyová, choť milionáře.

A před miliony má i největší pařížský demokrat posvátnou úctu.

II.

Svatební noc.

Podle výslovného přání Valentinina nebylo žádné hostiny a také žádné svatební cesty.

Svědkové snoubenců a rodiče doprovodili novomanžele do paláce Charveyova a tam se s nimi obřadně rozloučili. —

Potom představil pan Charvey své mladé choti sporé služebnictvo domu, správce, komorné, hospodyni, lokaje, dohromady ne více než osm osob a tím se stala Valentina vládkyní v tomto domě.

A zároveň nastal konec dne.

Pan Charvey nařídil, aby služebnictvo odešlo do svých pokojů.

Jediná komorná, Alice, zůstala v ložnici, aby pomohla Valentině při svlékání a potom už náležela mladá žena nadobro svému choti.

Valentina osaměla . . . .

Stála tu v zamyšlení, opřena pravým ramenem o mramorovou desku nádherného krbu a Alice stála uctivě opodál, čekajíc rozkazů své nové velitelky.

Konečně se Valentina pohnula a pokynula Alici.

Alice přistoupila k ní a počala ji svlékati.

Sundala jí opatrně svatební vínek s bujných vlasů, vínek, zdobený oranžovým květem a pravými perlami. Odložila dlouhý, jemný závoj a čekala, až bude moci pomáhati dále.

Valentina nechala sebou vládnouti, jakoby ani nevěděla, co se s ní děje. Teprve po chvíli vzdychla a počala chápati své okolí.

Alice začala jí rozpínati vzadu živůtek a po chvíli objevilo se alabastrové poprsí, plastické a tvrdé, které vzbudilo úžas komorné . . . .

Netrvalo to ani půl hodiny a Valentina nalézala se pouze v košilce. Alice jí oblékla hedbávný, bílý župan, sepjatý růžovou širokou stuhou a Valentina byla připravena k odchodu do ložnice.

Alice však neodcházela a pravila po chvilce:

»Madame . . . .«

Valentina, stále jsouc v myšlénkách, vzrušila se znova a ptala se nervosně:

»Přejete si něco, milé dítě?«

»Madame, jsem přidělena k vaší osobní obsluze . . . Chci pouze říci, že chci sloužiti věrně a obětavě a že se vynasnažím, aby byla madame se mnou vždy spokojena.«

»Dobře; děkuji vám. Spoléhám na vaši oddanost. Kdo ví, nebudu-li vás potřebovati v brzku. A nyní —«

»Ještě něco, madame. Mám oznámiti pánovi, že — že — —«

»Ah tak, máte pravdu. Oznamte mu, že jsem odešla do ložnice, ale až za hodinu, asi k jedenácté hodině.«

»Jak poroučíte. Dobrou noc, madame!«

»Dobrou noc, milé dítě.«

Valentina osaměla.

Alice odcházejíc, pravila si tiše: »Krásná žena, ale podivna. Před svatební nocí, a tak klidna, zrovna flegmatická . . . A jsem přece jista, že dosud . . .«

Valentina však nebyla klidna.

Její klid byl pouze výsledkem nadlidského přemáhání a neobyčejné síly povahy.

Po odchodě Alice přistoupila vrávoravým krokem k oknu a přitiskla rozpálené tváře na chladné sklo.

Srdce jí mocně bušilo, spánky se zvedaly pod návalev krve.

Valentina rozpustila své bohaté vlasy, aby jí netížily hlavu, a vyhlížela v tomto úboru skutečně úchvatně.

Tak stála tu nepohnutě drahnou chvíli.

Jaké myšlénky as vířily její mladou hlavou! Jaké předivo snů a tuh se snovalo v mozku jejím!

Pan Charvey se neukazoval. Byl zajisté netrpěliv ale bez odporu vyhověl vzkazu Valentininu.

Ale čas utíkal.

Na nedaleké věži chrámové bila se jedenáctá hodina.

Valentina sebou trhla, a upřela zraky své znova nervosně na protější chodník, spoře ozářený plynovou svítilnou.

Ještě malou chvilku čekala, pak se usmála, jakoby spatřila venku někoho, koho dlouho očekávala . . . . . Vzdychla si, sáhla rukou na rozpálené čelo, postoupila několik kroků do pokoje, ale pak, jakoby se náhle rozhodla, pokročila rychleji a sáhla na kliku dveří, vedoucích do její ložnice.

Byla klidna a pevna. Aspoň na pohled —!

Otevřela dvéře a octla se ve své ložnici, která od dnešní noci bude jejím sídlem — —

Ložnice byla prostranná a vzdušná.

Lože, bohatě zdobené, nalézalo se v rohu za krbem, a čnělo šikmo do pokoje. Nízká postel, s vysokým čelem, bohatě vyřezávaným, neměla nebes, leč nad hlavami splývaly se stropu čalounové draperie, obestírajíce čelo lůžka s obou stran. U noh nalézalo se malé plyšové odpočívadlo a okolo celého lůžka bylo nastláno měkkých kožešin.

Vysoké zrcadlové umývadlo, toiletní stolek, na němž pečlivá ruka Alice urovnala již všecky potřeby, etažová

skříň na šperky a několik salonních stolků tvořilo celé zařízení pokoje.

Vedle lůžka pak nalézal se malý, leč elegantní krb z tepané mosaze, s velkými hodinami z doby Napoleonovy na římse, ovšem jen k vůli výzdobě, neboť celý palác Charveyův byl centrálně vytápěn.

Po pravé straně lůžka pak stála velká lampa, lijící po podlaze ložnice své světlo, tlumené bohatým hedbávným stínidlem jahodově růžové barvy.

Valentina stanula na prahu ložnice a rozhlížela se po ní, ne bez vzrušení.

Vzdor veškeré odhodlanosti a energii nemohla zapříti, že vstupuje do světa naprosto nového, docela odlišného od prostoty a jednoduchosti, ve které vyrostla, do světa nádhery, parfumu a lesku . . . .

Valentina vzdor všemu byla příliš ženou — než aby byla nechala bez povšimnutí luxus, který ji zde obklopoval.

Leč krátký pohled stačil. Nyní nebyla doba k dlouhému filosofování!

Rozhodný okamžik se blížil.

Na hodinách, stojících na krbu, šinula se ručička přes jedenáctou a Charvey mohl přijíti každým okamžikem.

Obličej Valentiny po tomto vzrušení nabyl zase odhodlaného klidu a ona vešla do ložnice.

Jediným vzmachem ruky shodila se sebe župan a stála zde v pouhé košilce, jejímž krajkovím pohlížela na svět mladá, pevná ňadra.

Krok a byla u lože. Zvolna, jako člověk před důležitým rozhodnutím, položila se na ně a přikryla se až ke krku.

Ležela tak dlouho, oči majíc upřeny ke stropu, topícímu se skoro v šeru, když tu se ozvaly na chodbě tiché kroky.

Valentina se zachvěla.

Byl to Charvey.

Zastavil se na malý okamžik a pak tiše vešel.

Stanul na prahu ložnice a zahleděl se na ležící Valentinu. —

Mohla pozorovati, že prsa jeho se zvedají a ruce třesou. Byl dosud oděn ve svatební šat a větvička myrty byla dosud v knoflíkové dírce fraku.

Neváhal dlouho. Několika kroky postoupil k lůžku a klesl před ním na kolena.

Uchopil ruku Valentininu, kterou přidržovala pokrývku u svého hrdla a počal ji líbati náruživě.

Valentina ponechala mu ji a nekladla ani odporu — když počal polibky svými pokrývati její rámě, postupuje po něm vzhůru až k bělostné šíji.

Kdyby nebyl býval Charvey zaslepen svojí vášní byl by pozoroval, s jakým odporem trpěla Valentina jeho polibky, první, které s takovou důvěrností si dovoliti směl. Její tělo se zrovna chvělo pod jeho dotyky, ale Charvey čím dále tím více ztrácel hlavu, až dospěl ústy svými k jejímu obličeji, na nějž vtiskl horoucí, dlouhý polibek . . .

Tu Valentina, nemohouc již přemáhati odpor svůj, odstrčila jej a stáhla si přikrývku přes tvář, tak že pouze oči její bylo viděti.

Snad považoval Charvey pohyb tento za čistě instinktivní. Zůstal proto klečeti na kolenou a pozoroval pouze chtivým zrakem vlnění se lehké, na ňadra mladé ženy se přimykající přikrývky.

Ale v prsou jeho hárala bouře stále větší, až tu najednou prudkým pohybem ruky strhl s Valentiny nic netušící pakrývku a odhodil ji daleko do pokoje.

Okamžik ležela tu na lůžu skoro nahá, přikrytá pouze jemnou košilkou, která nechávala nezahaleny nožky a ňadra, a z ostatních, dosud panenských vnad nechávala ob-

rysy tušiti více, než žádostivost Charveyova mohla snésti. On, tento zdrženlivý a klidný člověk, než mohla Valentina učiniti pohyb, aby zahalila své tělo, rukama křečovitýma stáhl košili s ramen své mladé ženy, takže její poprsí bylo v celé kráse a bělosti náhle odhaleno, a vnořil týmž okamžikem tvář svou v tyto svůdné vnady.

Ale v témž momentu odrazily ruce Valentiny jeho hlavu, a on nečekaje takového útoku svalil se na podlahu. Současně pak Valentina vyskočila s lůžka, jedním skokem byla uprostřed pokoje, sebrala odhozenou přikrývku a zahalíc se jí usedla klidně do houpacího křesla na kožešinu.

»Zpátky, pane!« zvolala, vidouc, že Charvey z málo malebné posice své vstal a chce se na ni vrhnouti znova.

»Zpátky! Proč? odpověděl Charvey sípavým hlasem, v němž se snoubila žádostivost s uraženou hrdostí.

»To vám povím, pane,« odpověděla Valentina tak chladně, že Charvey mimoděk se zastavil a stanul opřen o římsu krbu.

Podivná to byla scéna ve svatební noci. Manžel oděn v salonní oděv tu skleslý a bezmocný ve své touze, mladá žena pak zahalená v pokrývku lůžka, sedící nevzrušená v houpacím křesle . . . .

»Poslyšte, pane Charvey,« počala Valentina hlasem klidným a chladným. »Pojal jste mne za ženu, abyste měl mé tělo, pro nic více. Já pak jsem svolila k vašemu návrhu také z důvodů egoistických. Chci býti samostatnou, volnou, bohatou. To je vše. Ponechal jste mi naprostou volnost. Dobře. Já pak volnost tuto požaduji již od dnešní noci.«

»Co tím chcete říci, Valentino?« vyrazil ze sebe namáhavě Charvey.

»Tím chci říci,« pravila Valentina, »že nebudete mým mužem, jako já nebudu vaší ženou. Rozumíte nyní?«

Charvey stanul chvíli nejsa mocen slova. Pak ale učinil pohyb, jakoby chtěl znova vrhnouti se na Valentinu.

»Ani kroku víc!« zvolala Valentina. »Víte, pane, co učiním, zmocníte-li se lstí nebo násilím mého těla? Nuže, slyšte: Půjdu ven na chodbu a poddám se prvnímu sluhovi, kterého potkám. Půjdu na ulici a poddám se prvnímu muži, který mne bude chtíti. A to budu činiti denně, a vláčeti jméno vaše hanbou a blátem. A zažádáte-li za rozvod, povím soudcům a novinářům tuto vaši hanbu, hanbu, která vás stihne jako muže, který nedovedl svou choť učiniti svou ženou.«

»Oh, Valentino!« zaúpěl Charvey, tiskna ruce své na rozpálené čelo.

»Ale můžete se uvarovati této hanby. Slyšte, pane Charvey. Přistupte k oknu.«

Charvey tak učinil.

»Na protějším chodníku uzříte mladého muže. Ten bude dnes — mým mužem . . . Nuže, otevřete toto okno, zatleskáte třikráte o ruce, hodíte na chodník klíč od svého domu a odejdete potom do své ložnice, kterou neopustíte do rána. A učiníte-li tak, nedoví se nikdo o výstupu dnešní noci a decorum vašeho jména bude zachráněno . . .«

Na tato slova, pronešená tonem zrovna řezavým, vrhl se Charvey skokem tigra na Valentinu.

Ta však, než k ní přiskočil, vstala a vztýčila se. Pokrývka svezla se s její ramen. Stála tu pouze v košili, ňadra majíc na polo odhalená a se dmoucí.

Rychlé střídání citů přemohlo síly Charveyovy.

Zarazil se v polovic cesty a vrávoraje klesl na chaise-longue, stojící u postele.

Seděl tak drahnou chvíli, s hlavou skloněnou, těžce oddychuje — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Na věži chrámu sv. Madelainy bila se půldvanáctá hodina, když se v ložnici Valentiny otevřelo okno.

Mužská ruka shodila s okna klíč zabalený do bílého šátku a ozvalo se trojí přitlumené tlesknutí.

Pak se okno zavřelo a bylo ticho . . .

III.

Po svatební noci.

Druhého dne vstala Valentina o desáté hodině, zrůžovělá a zářící.

Alice, oblékajíc ji do ranního volného šatu, neodvážila se poznámky, ale pravila pouze diskretně:

»Madame se vyspala do růžova.«

»Ano, milé dítě,« odpověděla Valentina vesele, »cítím se velmi svěží. Pan Charvey již vstal?«

»Ano, madame. Právě snídá a čte noviny.«

»Ustrojte mne rychle. Chci snídat s ním.«

Alice si pospíšila a v několika minutách vcházela Valentina, oblečena v rozkošné matinée resedové barvy, do jídelny.

Charvey seděl u snídaně, ale nesnídal.

Před ním stála číška čaje, vedle míska se suchary, noviny držel v ruce. Ale nečetl.

Udiven pozvedl hlavu, aby se podíval, kdo ho neoznámen ruší v jeho trapném přemýšlení.

Charvey od včerejška sestaral. Okolo očí měl šedé kruhy, na čele vytvořily se nové vrásky. Obličej jeho měl výraz ne zlobný, ale trapně smutný.

Zůstal jako bleskem ohromen, když do jídelny vstoupila Valentina, veselá a zářící.

Charvey přestál dnes hroznou noc. Kdo může pochopiti veškerá muka milujícího muže, který po tak dlouhém milování konečně se přiblíží předmětu své touhy, který po několik týdnů je ukolébán sny o konečném vítězství, který s rozvášněným srdcem vchází do ložnice své mladé ženy, aby za hodinu z ní vyšel odmítnut, pokořen a zdeptán! Zkrušen tak, že zavolá sám milence své ženy, aby tento spal vedle ní na místě, které jemu po právu náleží, kdežto zákonný muž bije se v malomocném vzteku v osamělém pokoji svém do skrání, maluje sobě v duchu rozkoše, které právě požívá jiný, aby zveličil svoje muka!

Seděl dnes od časného rána v jídelně, hledal prostředek, kterým by se pomstil své ženě, hledal prostředek, kterým by zničil ji i jejího milence, kterého vůbec nezná, ale kterého sám k ní zavolal!

Pomýšlel na rozvod, ale tanuly mu na mysli hrozby Valentiny. Znal její bezohlednost, se kterou by obětovala beze vzdechu vše, co získala tímto neblahým sňatkem, jen aby uskutečnila svoji vyhrůžku!

Což konečně by mu záleželo na veřejném skandálu! Ale ona, bezcitná a bezohledná, měla pravdu! Posměch by platil jenom jemu! Proč ve chvíli bezmocného zoufalství, naprosté skleslosti jí povolil a vykonal to, co mu před očima všech získati musí název slabocha?! Proč ji nezabil?

Protože ji bezmezně miloval!

Protože ji miluje doposud, vzdor hanebnému činu, který na něm spáchala!

Ano, miluje ji! Oddálila se od něho dnešní noci v nekonečnou dál, ale nevzdálila se ho přece!

Jeho myšlenky stále kolísaly mezi hrozbou a láskou, a závrať se ho zmocňovala, když viděl, jaký chaos citu víří v jeho ubohém srdci!

Jedním rozmachem ruky shodila se sebe župan a stála zde v nejrozkošnějších nedbalkách . . . (Str. 16.)

A právě v tomto okamžiku vstoupila k němu Valentina, veselá, bezstarostná, jako mladá, milující žena, která ztrávila první noc lásky po boku milovaného muže.

»Dobré jitro! Jak jste se vyspal?« zvolala vesele Valentina a nečekajíc odpovědi zazvonila. »Mám hlad! Ukrutánský hlad! Snídáte čaj neb čokoládu? Chtěla bych čokoládu. Přineste mi šálek čokolády a mandlové cukroví!« zvolala na vstoupivšího sluhu.

Charvey nechtěl věřiti svému sluchu. Byla to ta žena, která dnes v noci s ním jednala jako se psem? Kde se vzala v ní ta bezmezná smělost, že vejde, jakoby se nic nebylo stalo, k němu a mluví s ním, jako se starým přítelem, tonem, jaký nikdy ani u ní neshledal v době svého ucházení se o ni? Či byl to všecko jen sen? Ne, to není možno! Vždyť se pamatuje dobře na všechny podrobnosti . . .

Přejel si rukou čelo, jakoby chtěl zapuditi nepříjemné představy . . .

»Chcete, bych vám předčítala?« pokračovala Valentina klidně. »Nejste na to zvyklý, že ano? Nu, zkusíme to,« a vzala noviny s jeho klínu, chtějíc čísti.

Posadila se těsně vedle něho, takže se rameny dotýkala jeho těla, a četla, jasným, klidným hlasem.

Poslouchal její zvučný hlas, ale nevěděl, co četla. Kontrasty noci a dne nebyly dosud s to se vyrovnati. A mimoděk stranou pohlížel na profil jejího obličeje, vroubeného věncem plavých vlasů.

Byla ještě více okouzlující než před sňatkem. Vkusný ranní šat, objímající její tělo, dal tušiti, že postava tato byla cizím elementem v bídě, ve které vyrostla. Ne, žena tato byla zrozena pro salony a pohybovala se také v novém ovzduší, jakoby v něm byla vyrostla.

Četla tak asi čtvrt hodiny, s jemným taktem vyhledávajíc články, vhodné pro Charveye, až přinesl sluha snídani.

Pak usedla k čokoládě a mluvila stále, neohlížejíc se na to, že pan Charvey dosud nepromluvil, o událostech včerejšího dne, které právě přečetla.

»Nevyjedeme si? Ovšem, máte-li kdy, rozumí se. Nechci vám rozmary svými ubírati času.«

Pravá žena! Dnes jeví tolik taktu k svému muži, témuž, jehož ve svatební noci vyhnala ze své ložnice, aby spala se svým milencem . . .

Skutečně, vyjeli si.

Zdálo se, že Charvey je v naprostém vleku duševní síly této ženy, která si ho podmanila tak, že byl více než otrokem. I otrok by se vzepřel, kdyby s ním bylo nakládáno tak, jako se to stalo s ním dnešní noci.

Ale Charvey, v jakémsi stavu polopříčetném, činil jen to, co si Valentina přála, a bezvládně, nevěda, co by mluvil, seděl vedle ní v kočáře, který vjížděl do lesíka boulogneského.

Valentina, v elegantní toilettě — neboť Charvey dal jí před svatbou pořiditi všecky možné kostymy — seděla v pozadí kočáru, držíc nad sebou kočárový slunečník a se zářící tváří prohlížela si ruch na boulevardech.

Sem a tam prohodila veselou poznámku. Její muž však dosud nepromluvil ani slova od ranního jejich setkání, čehož Valentina nedbala.

V lesíku se kočár zastavil, čekaje vystřídání povozů na křižovatce, když tu z kočáru protějšího zaznělo volání na pozdrav.

Byl to Chaucelet, továrník voňavek, který se tu projížděl se svou dospělou dcerou.

Nenuceně zvolala Valentina:

»Ach, pan Chancelet! Můj muž mně tak často vyprávěl o vás. Jste přátelé z mládí. Jak mne to těší, pane. Smím vás o něco prositi?«

»Jen poroučejte, madame . . .«

»Přeneste trochu přátelství s mého muže na mne, dovedete-li to, ano? Nežádám vás o mnoho?«

»Madame, již se stalo. Při prvním spatření vás poznal jsem, že my dva budeme tak dobrými přáteli, jako jsme s Charveyem. Zde moje dcera, Anette, prostá a jednoduchá, jako její jméno.«

Valentina chopila Anettu za ruku a políbila ji srdečně na čelo.

I Anetta byla okouzlena chotí Charveyovou, a zatím, co obě ženy, tak rozdílné povahami, spolu hovořily, pravil Chaucelet Charveyovi:

»Ale tvoje žínka je skutečně roztomilá. Dobře, že jsi počkal se ženitbou. Tato ti vynahradí ušlé roky dvojnásob.« —

Charvey neodpověděl. Po chvíli se rozloučili s ujištěním brzkých a častých styků.

Projížděli lesíkem a vrátili se k jedné hodině domů.

»Procházka mne přece trochu unavila. Budu obědvati sama, dovolíte?« pravila a spokojivši se pokynem hlavy jeho, odešla do svých pokojů.

Toho dne již ji neuviděl. Ztrávil večer doma, aby se nemusel ukazovati, novomanžel, sám v Opeře, a záhy ulehl.

Ale nespal. Vzpomínal na Valentinu.

Co dělala této noci?

Opakoval se zločin neblahé svatební noci?

Valentina nebyla doma.

IV.

Ten druhý.

Valentina nebyla skutečně doma.

Večer se oblékla, přehodila přes sebe plášť a pravila Alici:

»Jdu navštívit rodiče, ale nechci, aby to pan Charvey věděl. Nemá to rád. Vrátím se snad později.«

Vyšedši z domu schody pro služebnictvo, najala si fiakra, a nakázala mu, aby jel do ulice Gringoire.

Vystoupila před domem číslo 5 a zaplativši, jako srnka vyběhla po schodech do třetího patra.

Tam zaťukala na dvéře v pravo, a když se záhy na to otevřely, spočívala v okamžiku na to v náručí mladého muže.

To byl její pravý manžel, onen muž, kterého vlastní její choť zavolal dnešní noci ku své ženě.

Kdo byl tento muž, pro kterého obětovala Valentina tolik, pro kterého rozvinula veškerou svou energii a sílu životní?

Byl to Aristide Thomson, syn její anglické učitelky.

Narodil se již v Paříži a docela se aklimatisoval.

Jeho otec, disponent filiálky anglické banky, zemřel, kdy žbylo Aristidovi devět roků, náhle. Pravilo se, že se otrávil z obavy, že budou prozrazeny jeho malversace.

Skutečně, vdova nedostala po jeho smrti výslužného, a musila se živiti sama vyučováním angličině. Nevynášelo jí to mnoho — ale stačilo jí to na výživu a výchovu syna.

Aristide byl její jedinou útěchou a radostí, a není proto divu, že naň přenesla veškerou lásku, kterou měla dříve ku svému muži.

Hoch, hýčkán a rozmazlen, vyrůstal, aniž matka byla s to, přiměti ho k tomu, aby si vyhledal zaměstnání jakékoliv. Žil ode dne ke dni, a ač nyní dosáhl věku dvaceti čtyř roků, dal se živiti od matky, nepociťuje při tom žádného studu.

Nemohl sice užívati světa tak, jako zámožní mladíci pařížští v jeho věku, avšak touha po veselení, hýřivém životě v něm kvasila a byl přesvědčen, že jednoho dne náhoda mu hodí do klína bohatství, které mu dovolí holdovati všem choutkám výstředního mládí, které zdědil po svém otci. —

Neměl zajisté určitých plánů, když k jeho matce přišla Valentina učit se anglicky.

Sličné děvče z lidu se mu zalíbilo a počal s ní ihned milostný flirt . . . .

Valentina, která dosud žila přísně jen svému povolání a svým rodičům, cítila hned při prvních hovorech s Aristidem, že v jejím srdci se něco odehrává, čeho dosud necítila.

Nebojovala proti citům vyrůstajícím, neboť neznala Aristida. Láska, kterou dosud ani z daleka nepoznala, — zmocnila se jí zcela a než uplynula doba dvou měsíců, milovala ho vroucností zrovna šílenou.

Poznali jsme Valentinu jako ženu zvláštní duševní síly, prostou veškeré sentimentálnosti, pevnou v zásadách a neoblomnou ve sledování cíle.

A taková žena, oddá-li se jednou komu láskou, je schopna všeho. Poznali jsme také, čeho byla schopna láska Valentinina.

Valentina vzdor svému bystrozraku nepostřehla rub povahy Aristidovy. Nechtěla se státi ženou Charveye, aby neztratila lásku Aristidovu.

Ale tento zchytralý milenec vycítil záhy, že zde může nalézti onen zlatý důl, na který tak dlouho čekal. K jeho naléhání stala se Valentina formální chotí Charveyovou, a spolu kombinovali onen plán, který se uskutečnil slabostí Charveyovou a dospěl k provedení v oné osudné noci svatební!

Víme, že si Valentina vyžádala od Charveye značnou sumu před sňatkem. Z obnosu toho, který jí Charvey ochotně vydal, zaplatil Aristide svoje dluhy, z obnosu toho zařídila mu Valentina elegantní byt a poněvadž věděl, že Valentina při své obratnosti a energii získá si absolutní moci nad Charveyem, jde nyní Aristide bez starosti o budoucnost.

Snad přece bylo trochu vděčnosti v tomto sobeckém mladíku, kterému jeho milenka obětovala již tolik, dnešní noci dokonce svou nevinnost, že přivítal Valentinu neobyčejně vřele a sevřel ji horoucně ve své náručí.

Malou chvíli po té seděli v útulném salonku Aristidově, a dobré Champ - Fleury posilovalo milostnou náladu. —

VaVlentina, jež vůči jiným byla odhodlaná, byla pouhým nástrojem v ruce Aristida, jenž sám si toho nebyl vědom, jak je to možno, že ji tak ovládá, Valentina s naivní zrovna radostí vyprávěla, jak dnešní odvážný čin minul bez obávaných následků.

Pan Charvey je spokojen, že je vůbec u něho, je klidný, třeba mlčelivý. Alice, její komorná, zdá se býti spolehlivou a je již nyní oddána úplně své paní.

Zdá se, že poměr obou manželů se ustálí, a že tak bude vyhověno všem. Pan Charvey si zvykne na tuto klidnou domácnost a Valentina s Aristidem budou šťastni ve své — lásce.

»A s penězi, které dá Charvey,« dodal v duchu Aristide. —

A tak se octla Valentina, ta opatrná, vypočítavá, silná Valentina v područí dobrodruha, kterému obětovala veškeré své sny, svou nevinnosť, sladké tajemství svatební noci. Zkrátka vše.

A zatím, co oděná pouze batistovou košilkou, seděla na klíně Aristidově, který tiskl k sobě její bílé tělo, válel se na své, dosud mládenecké posteli, pan Charvey, jemuž dosud nevysvítl paprsek té nejmenší naděje v chaosu událostí poslední doby.

Proč vlastně Valentina provedla brutální čin, že dala milence svého zavolat do ložnice vlastním svým chotěm?

Proč jednoduše nereklamovala pro sebe slíbenou úplnou volnost, aby zcela potají se oddávala svojí lásce?

Protože, důvěřujíc neomezeně svému Aristidovi, chtěla sice státi se paní Charveyovou, ale zároveň chtěla zničiti každičkou naději svého chotě, že by s ní mohl kdykoli pěstovat styk.

Poznala Charveye dobře, a věděla, že láska jeho učiní jej slabým a povolným ku všemu; věděla však také, že je do té míry hrdým, aby nikdy nevstoupil na své manželské lože, poskvrněné hned ve svatební noci cizím mužem. —

Výpočet její ji nemýlil.

Požívala úplné volnosti.

Jako druhý den po sňatku navštívila Aristida v jeho bytě, tak činila několikráte v týdnu, aniž pan Charvey co pozoroval.

Alice byla jí věrně oddána a dověděla se záhy o zá-letech Valentininých. Ale zbožňovala svou paní, která kro-mě toho ji štědře obdarovala, a mlčela jako hrob . . .

S manželem svým stýkala se ve dne a svou roztomi-lostí a přívětivostí dovedla zjednati záhy trochu snesi-telný způsob spolužití, ve kterém sice Charvey spokojen nebyl, který však přece neprojevil na venek ani trochu bouři, která zničila toto manželství v zárodku, a dodával svazku tomu zdání spojení úplně spokojeného.

Skutečně, přátelé Charveyovi záviděli tomuto žínku tak roztomilou a veselou, a pan Chancelet i Anette roz-plývali se před Charveyem chválou o jeho mladé žínce, netušíce, jaké hroty zarážejí do jeho zraněného srdce.

V.

Chmury.

Oba manželé žili každý ve svém vlastním světě.

Každý měl své slunce, které ho udržovalo, zahřívalo, ale zároveň také osvětlovalo.

Sluncem Charveyovým byla Valentina, sluncem Va-lentiny byl Aristid.

Jako člověk, hledící stále do slunce, má plné oči žha-vých paprsků jeho a nevidí skvrny, ona zlopověstná místa na povrchu slunce, která jsou ve skutečnosti obrovskými cyklony, jež přinášejí tělesům soustavy sluneční zkázu, tak Valentina zřela v Aristidovi vzorného, dokonalého mu-že, kterého šíleně zbožňovala a pro něhož by se byla do-pustila třeba zločinu.

Ale kdo chce pozorovati slunce, vezme si černá skla. Někdy je nucen je vzíti, aby dobře viděl.

Valentina také nasadila si černá skla. Byla to skla žárlivosti.

Valentina milovala slepě. Ale její slepota nešla přece do té míry, aby seslabila její pozorovací talent.

Skutečně, Valentina měla příčinu k žárlivosti.

Pravili jsme, že Aristida ovládala v poměru k Valen-tině pouze smyslnost a egoismus.

Když jej znavila smyslná láska, počal se ohlížeti po ženě jiné, úzkostlivě ovšem toho dbaje, aby toho Valen-

tina nepozorovala, neboť pak by byl vyschl pramen příjmu — který mu poskytoval bezstarostné živobytí.

Uplynuly pouze dva měsíce od oné osudné svatební noci a Aristide měl již jinou milenku.

Byla to sice pouze modelka, ale obzvláště krásná.

Žila v latinské čtvrti se svou matkou, která žila z výdělku své dcery a pranic se nezarazila, když si Elisa přivedla některého svého ctitele s sebou.

Pak pravidelně odešla Elisa do svého pokojíka a dobrá matka seděla v předním pokoji na stráži, aby laškující párek nebyl ve svém příjemném zaměstnání vyrušován . . . . .

Aristide poznal Elisu jedné noci na plesu v květinových sálech a zamiloval se do ní okamžitě pro její chic, vervu a rozpustilost. Tím vším ho lákala k sobě daleko více, než tichá oddanosť a ráznosť Valentinina.

Matka Elisy viděla ráda tento poměr. Kdežto Elisa dosud se poddávala pouze malířům a studentům, s kterými se skoro výhradně stýkala, našla nyní mladého, hezkého muže, který měl peníze. Odkud je bral — to bylo matce i dceři zcela lhostejno. Přestane-li peníze dávati, vyhodí ho jednoduše.

A Aristide, oslněn novou svou láskou, dal hned první den své nové milence tisíc franků, peníz to nezvyklý v této malé domácnosti. Elise vzala dvě stě franků a prohýřila je mezi malíři v hospůdce »u zeleného kohouta« za palácem vévody Beaufortského, kde ve skutečných orgiích hýřila společnost až do rána.

Elisa té noci, zpitá až k bezvědomí, oddávala se polonahá všem účastníkům pitky, až ráno ji dovezli domů. — Tak šly peníze Charveyovy trojí kloakou hříchu až k orgiím divokých malířů.

Toho ovšem Valentina netušila.

První podezření vzbudil u ní Aristide, když jednoho odpoledne, po noci prohýřené s bezuzdnou Elisou, nemohl vyhověti milostným návrhům Valentiny.

Omluvil se churavostí, ale Valentina byla mimoděk jata podezřením. Znala ho jako smyslného muže, kterého nepatrná churavosť neodvrátila tak lehko od požitků lásky . . . . .

Aristide z opatrnosti příští dny churavosť nepředstíral, ale Valentina pozorovala dobře značné ochladnutí jeho vášně. —

Žena, která žárlí z ješitnosti, není tak nebezpečna, jako žena hluboce milující.

Jednoho dne oznámila Aristidovi, že druhého dne nepřijde, že musí s Charveyem do opery.

Aristide použil s radostí této dovolené, neboť chtěl s Elisou navštíviti ples umělců. Netušil ani z daleka podezření, a byl by zajisté se mu vyhnul, neboť mu záleželo z důvodů sobeckých nesmírně na Valentině, která mu v poslední době dávala značné obnosy. A Aristide potřeboval nutně peněz, neboť Elisa činila stále větší požadavky a dovolila si jej ve spolku s matkou důkladně osedlati.

Druhého dne byl Aristide volným.

Ale i Valentina byla volna.

Žárlivá žena provede v zaslepení svém věci, které by jindy při chladném rozumu nikdy nevykonala.

Tak i Valentina.

Ustrojila se do prostých šatů a najala si fiakra, který jako by na někoho čekal, se spuštěnými záclonami přejížděl u vchodu do ulice Gringoire, kudy Aristide jíti musel. —

Skutečně, před devátou hodinou šel Aristide, oděn jsa volným převlečníkem, jímž bylo viděti plesový úbor, pěšky ze svého bytu a ubíral se k latinské čtvrti.

Jediný pokyn kočímu dostačil, aby jel zvolna za označenou osobou.

Valentina dívala se poodhrnutou záclonou a bylo jí, jako by někdo jí vrazil nůž do srdce.

V prvém patře nízkého domku bylo otevřeno okno a jím vyhlížela mladá, šličná dívka, nemohoucí se patrně už dočkati.

Aristide pokynul nahoru rukou a vešel do domu.

Po malé čtvrthodině vyšli oba a najali si fiakra.

Kočár Valentinin pak sledoval fiakra, až se tento zastavil před vchodem květinových sálů.

Valentina věděla dost.

»Madame nevystoupí?« ptal se kočí.

»Nikoliv. Jeďte dále a potom zatočte opět ke kostelu sv. Madeleiny,« poručila Valentina hlasem zdánlivě klidným, zatím co se jí bolem svíralo srdce.

Klesla zdrcena do podušek kočáru.

Tedy pro tohoto člověka obětovala všecko, spokojenosť, klid! Pro něho spáchala onen neodpustitelný zločin svatební noci, který teprve nyní se jí jevil v celé své příšernosti . . . . . .

A přece . . . . .

Milovala dosud Aristida.

Snad to není vše nic! Snad je to sestra jeho přítele, kterou z povinnosti musel dovésti do plesu! Milující srdce rádo se přemlouvá!

Ale pak jí vstoupila na mysl skutečnost. Zřejmé ochladnutí fysické lásky. Jeho roztržitost! Nyní se pamatovala dobře, že Aristide byl k ní něžným pouze, když chtěl od ní peníze.

Ale přece nechtěla uvěřiti rázem.

Chtěla míti jistotu — —

Noc ztrávila ve strašném rozpoložení. Ona zde sama na opuštěném lůžku, zoufalá a nyjící, Aristide v objetí jiné, v rozpustilé společnosti, kde zábava je pouze introdukcí k intimnímu styku. Dnes, v tichu noci, teprve chápala, jaká muka vytrpěl její legitimní muž, který ji tolik miloval, v oné noci, ve které uvedla do své ložnice svého milence.

V srdce její vloudil se pocit dosud neznámý, — pocit soustrasti a účastenství s panem Charveyem.

Druhého odpoledne dostavila se zdánlivě klidná a veselá, neboť byla mistrna v ovládání se, do bytu Aristidova. —

První pohled na něho způsobil otřes jejího srdce.

Jeho polibek rozechvěl její nervovou soustavu. Nemohla neuznati, že se už dnes dívá na Aristida s pocity zcela jinými. Nebyl jí dosud lhostejným, ale cítila, že její láska se mění v něco, co hraničí na nenávist.

Všimla si dobře Aristida. Byl bledý, jeho oči byly vpadlé. Patrně přišel domů až ráno.

Posadil ji k sobě na pohovku a objal ji. Valentina cítila dobře, že v objetí tom není ani stopa toho žáru, který ji jindy omamoval. Byla nyní přesvědčena, že láska jeho byla pouze smyslností, která po dobytí mění se ve lhostejnost.

Snad cítil její zdrženlivost a přikládal to tomu, že již dlouho nepěstoval s ní intimní styk. Měl obavu, že Valen-

tina, jejíž lásku podceňoval, se od něho odvrátí a jiného milence si vyhledá, a proto chtěl nahraditi, co zameškal.

Přivinul ji k sobě a strhnuv ji na pohovku chtěl rozpínati její živůtek.

Ale ona se vztýčila, vyvinula se z jeho náručí a odsednuvši pravila:

»Aristide, dnes máme jiné věci na starosti. Přišla jsem, abych ti sdělila překvapující zprávu.«

»Smutnou či veselou?«

»Bohužel smutnou, ač vím, že nebude míti vlivu na naši lásku. Miluješ mne přece?« dodala pátravě.

»Nu ano, zajisté. Miluji tě . . . A ona zpráva?«

»Dá se říci jednou větou. Pan Charvey je na mizině.«

»Cože . . .?« zvolal Aristide nechtěje věřiti svému sluchu. »Na mizině? On, milionář?«

»Bohužel. Padne-li milionář, padne důkladně. Zítra bude žebrákem . . .«

Aristide vyskočil a pobíhal zoufale po pokoji.

To byla těžká rána pro něho. Pan Charvey byl jeho bankou, ze které vybíral prostřednictvím Valentiny své »vklady«. Nyní bylo veta po veselém, bezstarostném životě, veta po rozkoších u krásné Elisy, která rovněž potřebovala peněz, veta po klidu, kterého v lenosti své užíval.

Zatím co Valentina seděla zdánlivě klidná na pohovce, ve skutečnosti však zimničně čekala jeho odpověď, spřádal Aristide své plány.

Na štěstí má asi dva tisíce franků, které mu zbyly z posledního daru Valentinina. To stačí na nějakou dobu. Bude musit však neprodleně se poohlédnouti po novém

prameni příjmů, krátce po nové milence, stejně bohaté a štědré. Valentinu opustí a to hned a vydá se za novým dobrodružstvím. Věděl o sobě, že je hezký, zdravý a silný, a v Paříži je dosti žen, které takového milence dobře zaplatí. Ostatně Valentina ho stejně počínala mrzeti. Nemohla mu dávati tolik, aby mu to stačilo na veškeré jeho choutky.

Kdyby byl nyní Aristide přistoupil k Valentině, položil jí ruku na rameno a řekl:

»Miláčku, co na tom, žes chuda. Odstěhuj se ke mně, budeme žíti skromně, ale budeme se míti rádi a to nám stačí . . .«

Kdyby tato slova byl vyslovil, byla by Valentina klesla před ním na kolena, byla by mu zlíbala ruce, a snad by byla vskutku odvrhla veškeré to bohatství Charveyovo, na které si tolik byla zvykla, ale které ji přece tížilo. —

Ale Aristide nebyl mužem, který by byl s to pohodlí své obětovati lásce, i kdyby v něm jaká byla bývala k Valentině.

A proto, když dlouhou chvíli nervosně procházel pokojem, zaskřípal zuby a polohlasně pravil:

»Proklatě! Nu, co dělat! Musíme se rozejíti!«

»Rozejít!« zvolala Valentina. »Vždyť se přece máme rádi! Ne, já neupustím od tebe, můj drahý!«

»Tohle by mně ještě scházelo,« pomyslil si Aristide.

»Ne, ne,« pravil hlasitě. »Měli bychom oba bídu. Ne, jen zůstaň u pana Charveye, je přece jeho povinností, aby se o tebe postaral. Neměli bychom co jísti . . .«

»Budeme pracovati oba,« pravila něžně Valentina a položila ruce na jeho ramena. »Zařídíme si malou domácnost, ty si najdeš místo, já budu pracovat do obchodu . . .«

»Nech těch hloupostí,« zvolal zlostně Aristide, který měl do opravdy strach, že jej bude Valentina nutiti ku společnému životu. »Dnes budeme pracovat, když jsme oba zvykli pohodlí . . . A ostatně, kdož ví, zda by nás v takovém životě láska nepřešla . . .«

Valentině sklesly bezvládně ruce a pravila tichým hlasem: —

»Mluv pravdu, Aristide. Ty mne tedy již nemiluješ?«

Aristide neodpověděl. Postavil se u okna a hleděl jako v duševním boji do zahrady ,kde se snášel prosincový sníh na hnědé větve stromů.

»To mně stačí,« pravila Valentina, přemáhajíc se vší silou, aby zachovala klid.

Vzala si s krbu rukavice a oblékala je zvolna. Ubohá stále doufala, že slova jeho diktovala okamžitá zoufalá nálada.

Ale nebylo tomu tak.

Aristide stál nepohnutě u okna. Věděl, že jednal nevděčně, brutálně, ale byl tomu rád, že je všemu konec. Ani netušil, že rozluka půjde tak hladce.

Valentina byla již ustrojena a brala si zvolna slunečník.

Ku prahu dveří bylo pouze šest kroků, ale ty jí byly věčností. Trvalo to dlouho i Aristidovi, jenž se nemohl dočkati, až by tato trapná scéna byla ukončena.

Konečně stanula na prahu.

Ohlédla se naposled po muži, kterého tolik milovala a který ji tak bídnou učinil!

Stále ještě váhala.

Nikoliv, bylo vše marno. Byl to konec.

Rázem přetala v duchu nit, spojující ji dosud s Aristidem. —

Vztýčila se, nabyvši zase veškeré své síly a odhodlanosti a položivši ruku na kliku, pravila chladně:

»S Bohem, pane Aristide. Škoda, že jste nepochopil tento žert. Pan Charvey není žebrákem, ale budete jím vy. A nyní — poroučím se . . .«

A nežli se Aristide vzpamatoval z překvapení, zmizela.

VI.

Svatební noc pana Charveye.

Následující týdny byly pravým martyriem pro Valentinu.

Její síla ji opustila. Přemáhala svůj bol dva dny, ale třetího dne onemocněla těžkou nervovou horečkou.

Čtrnácte dnů ležela skoro v bezvědomí. Neblouznila, a také jméno Aristidovo nepřešlo přes její rty.

Ale ležela jako v deliriu, majíc zaťaty pěsti a oči obráceny nepohnutě ke stropu.

Pan Charvey vyseděl u ní celé hodiny, a teprve, když tato horečná lethargie ustoupila, ponechal její ošetřování milosrdné sestře.

Potom pokračovala její rekonvalescence rychle. Po třech týdnech mohla si vyjeti do boulogneského lesa, po měsíci byla zotavena úplně. Lékař navrhoval pobyt v Nizze, ale Valentina odpírala.

Její vzezření se změnilo. Měla vážnější rysy a chování její pozbylo onoho neženského klidu, který ji jindy charakterisoval.

Získala tím pouze na kráse. Byla-li dříve pikantní, byla nyní opravdu krásná.

Ale i její srdce za tuto nemoc zcela se změnilo. Kdežto jindy bylo vyplněno pouze Aristidem, nebylo nyní po něm ani stopy.

Nebyl tam také nikdo jiný. Tak jako Aristida nebude Valentina milovati žádného muže. Ano, nebude milovati nikoho — —

Ne, k tomu byla Valentina příliš ženou.

Ale jeden cit v tom srdci byl přece, cit, kterého tam jindy nebylo.

Byla to úcta k Charveyovi, obdiv nad jeho tichou, oddanou, všech obětí schopnou láskou. —

Nyní teprve počala ho pozorovati a poznávala rozdíly mezi bezcharakterním, lehkomyslným mladíčkem a vážným mužem práce, jakým byl Charvey.

A když byla úplně zdráva, neodcházela odpoledne za zálety, nýbrž seděla u něho, a nyní předčítal on jí. Nebyli si stále ničím než přáteli, byť přátelství bylo nucené. Ale přece hrotů povahy ubývalo a pan Charvey někdy až žasl, s jakou vervou dovedla mluviti Valentina o věcech, které ji jindy nezajímaly.

Láska jeho, byť ji sebe více tlumil, vzrůstala stále, a vzpomínka na její hřích nebyla s to ji zatemniti. Věděl nyní, že neodchází nikam, byl přesvědčen, že i noci tráví doma, neboť prosila ho často, aby pobyl u ní dlouho do noci, a bavili se spolu dlouho, až znavena klesla na odpočívadlo.

Tak plynuly týdny, a konečně si byla Valentina jista, že přišel čas, aby súčtovala se svým svědomím — — —

Jednoho večera ulehl pan Charvey na lože, aby před spaním ještě početl, když tu se otevřely dvéře.

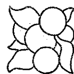
Charvey udiveně pozvedl hlavu, aby poznal, kdo se mohl kromě sluhy dostati do jeho ložnice, když tu vzrušen poznal — Valentinu.

Přistoupila k jeho loži a sklesla před ním na kolena.

»Charveyi!« zvolala, »zhřešila jsem tolik, tolik na vás. Cítím vinu svou, cítím tíhu svého hříchu. Ale chci to odčiniti. Chci vše učiniti, abych vinu svou napravila . . . Můžete mi odpustiti?«

Vztýčen na loži pozvedl ji k sobě, a když ji položil oblečenou vedle sebe, sklonil se k ní a počal ji náruživě líbati v čelo i oči, nejen jako otec, který nalezl zbloudilou dceru, ale také jako muž, který odpustil kleslé ženě, očištěné vroucí láskou.

A pak teprve nastala svatební noc Charveyova . .

Po konfiskaci nové vydání.

KOMŮRKA HEZKÉ BARUŠKY

VESNICKÁ IDYLLA.

Napsal

VÁCLAV S. ZELENKA.

□ ZAPOVĚZENÉ OVOCE □ SV. 23.

V PRAZE.
Nakladatel □ RUDOLF STORCH □ knihkupec
v Karlíně.